

[Justitsministeren]

direktøren og med ham andre politichefer har til belysning af dette spørgsmål oplyst, at der i de seneste år er konstateret flere grove voldstilfælde med anvendelse af slag- og stikvåben. Men man skal måske nok være lidt varsom med af dette at udlede, at volden i al almindelighed er blevet mere grov i de senere år. Jeg vil godt indskyde, at jeg egentlig ville ønske, at det statistiske grundlag, vi har på disse områder, for årene tilbage og også på nuværende tidspunkt havde været noget bedre, end det er.

Jeg har ment det nødvendigt at fremhæve disse talmæssige oplysninger om omfanget af det problem, som vi har til debat her i dag, fordi jeg håber, at det gør det muligt at debattere spørgsmålet i det rette perspektiv. Men man skal ikke forstå det på den måde, at det er min opfattelse, at tingene er i orden. Der er for meget vold i dette samfund, alt for meget, men det er trods alt vigtigt at understrege, at det hører til undtagelserne, at fredelige og sagesløse borgere bliver udsat for egentlig vold i strafferetlig forstand. Jeg tillader mig i denne forbindelse at se væk fra, hvad man måske kan kalde chikanepreget voldsom optræden.

Hvad har justitsmyndighederne så gjort for at løse dette problem? Ja, for det første er der iværksat en kraftig præventiv patruljering, som nu har et sådant omfang, at alle landets borgere bor i områder, som på alle årets dage og alle døgnets timer bliver betjent af ordenspoliti på døgnvagt. Jeg kan nævne – for at beskrive det, der er sket – at før 1973 boede ca. 1,5 mill. mennesker i områder, som ikke havde en blot tilnærmelsesvis så god politiovervågning. Det er også naturligt at nævne i forbindelse med den intensiverede patruljering, at der er sat særlig kraftigt ind i det, man kan kalde urocentre, og på de mest risikofyldte tider af døgnnet, det vil sige om aftenen. Jeg er selv af den opfattelse, at der er behov for ikke alene at bevare denne indsats, men også at udbygge den, og det vil jeg vende tilbage til senere.

Også kriminalpolitiet har sat betydelige ressourcer ind på dette område, det viser helt klart opklaringsprocenterne for voldsforbrydelser. Vi har her en opklaring på op imod 70 pct., et tal, som er temmelig meget højere end for de fleste andre overtrædelser af straffeloven. Vi har et straffeniveau i voldsager mod sagesløse, hvor der som altovervejende

hovedregel bliver idømt ubetinget frihedsstraf.

Endelig vil jeg gerne nævne, at særlig politiet har afsat ressourcer til det egentlige kriminalpræventive arbejde, og her vil jeg specielt pege på indsatsen imod risikogrupperne, særlig ungdommen. Mange politifolk bruger mange arbejdstimer på at undervise skoleelever i kriminalpræventive emner, og her indtager voldsproblemer naturligvis en central rolle.

Jeg vil da også gerne nævne det prisværdige initiativ, som det kriminalpræventive råd har været igangsætter af, nemlig samarbejdet mellem politi, socialmyndigheder og skoler. Her rører man ved et meget centralt emne, nemlig en erkendelse af, at de retsforfølgende myndigheder alene ikke kan bekæmpe kriminaliteten, det kan justitsmyndighederne traditionelt sagt kun, når overtrædelserne er begået.

Lad mig for at undgå misforståelser straks nævne, at jeg ikke underkender retsforfølgningens præventive effekt. Men lige så vigtig som bekæmpelse af begået kriminalitet er det efter min opfattelse at søge egnede midler til at hindre fremkomsten af kriminalitet, og det kan man efter min opfattelse gøre, hvis man får fat i ungdommen på et sådant tidspunkt, at der endnu ikke er tale om det, man med et lidt hårdt udtryk måske kan kalde kriminel adfærd. Man må netop på dette område sætte massivt ind over for de unge, og her vil en indsats bestemt give resultater. Jeg vil da også gerne i denne sammenhæng nævne betydningen af den indsats, som de sociale myndigheder og skolerne yder på dette område. Det er alt sammen spørgsmål, som jeg senere hen vil vende tilbage til.

Se, det var i en kort og noget overskriftpræget form en redegørelse for de forskellige offentlige myndigheders arbejde på dette område. Hovedspørgsmålet bliver så, om der kan og bør sættes kraftigere ind på de områder, og i bekræftende fald hvordan.

Først justitsvæsenet. Jeg er af den helt bestemte opfattelse, at det har en betydelig præventiv effekt, at sagerne bliver behandlet med hurtighed inden for de rammer, som en grundig og samvittighedsfuld sagsbehandling ved politiet, anklagemyndigheden og domstolene betinger. Jeg ønsker ikke iværksat nogen form for lynjustits, men jeg vil på den anden side set også gerne understrege den